

„Forslag til Lov

om

en Forandring i de nuværende Bestemmelser for Capitelstartens Fastsættelse.“

saalydende:

§ 1.

Fornuden de Indberetninger, som til Capitelstartens Fastsættelse nu afgives af Præsterne og Underøvrighederne, skal en lignende Indberetning afgives af en Mand i hver Commune — Kjøbenhavn undtagen —, som dertil udvælges af Borgerrepræsentantskabet eller Sogneforstanderskabet, i eller udenfor deres egen Midte, paa 3 Aar ad Gangen, og som til Amtet har at indsende en paa Tre og Samvittighed afgiven Erklæring om at ville røgte det ham overdragne Hverv efter sin bedste Overbeviisning.

§ 2.

Samtlige Indberetninger fra hvert Amt tilstilles Amtmanden, som maanedligen skal lade dem indrykke i vedkommende Stiftstavis og tillige meddele en Gjenpart deraf til de i Amtet forøvrigt udkommende Aviser.

vedtoges med 35 Stemmer mod 6.

Sagens Overgang til 3die Behandling blev dernæst eenstemmig vedtagen med 40 Stemmer.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af „Forslag til Lov om Bemyndigelse for Indenrigsministeriet til at meddele Civilingenieur Kjøhule Concession paa Anlæg og Drift af en Jernbane fra Kjøbenhavn til Syltholmen i Nærheden af Rødby med Sidebane fra Næstved til en Station ved den sjællandske Jernbane og et Havneanlæg ved Syltholmen.“ (Lovforslaget er overensstemmende med det af Regjeringen forelagte Udkast, som findes i Tillæg A. Sp. 737 ff.).

Krieger: Det er min Mening, at dette Lovforslag, der er kommet fra Regjeringen og

uforandret vedtaget af det andet Thing, bør fremmes i alt Væsentligt saaledes, som det fra Først af er bragt i Gang, da de Forventninger, der ere fremkaldte, bør have Leilighed til at vise sig enten grundede eller ugrundede. Men der er et Punkt, en Enkelthed i Sagen, hvor jeg troer, at en Udheliggjørelse vilde være rigtig, og jeg skal derfor ved denne Sagens første Behandling omtale den, idet jeg beder Thingets ærede Medlemmer og den ærede Indenrigsminister overveie, om ikke den Bemærkning, som jeg har at gjøre, maatte være grundet. Rige fra denne Sags første Begyndelse har det jo været erkjendt, at det var nødvendigt som Udgangspunkt at have en reel Sikkerhed, en Sikkerhed, der vel i og for sig ikke var stor i Forhold til det Foretagende, hvorom der var Spørgsmaal, men dog var en saadan, som viste, at der var vederhæftige Mænd — og naar jeg siger „vederhæftige“, vil jeg bede dette Ord forstaaet i Forhold til det Foretagende, hvorom der er Spørgsmaal —, der vilde indlade sig paa den hele Sag. Det er anseet som hensigtsmæssigt — dette gaaer igjennem Commissionens Betænkning og alle senere Forhandlinger —, at der var et saabant sikkert Grundlag, hvortil man kunde holde sig. Hele Sagens Charakter vilde forandres, hvis dette Grundlag ikke bragtes tilveie. Nu er det jo Thingets ærede Medlemmer bekjendt, at der, siden dette Lovforslag indbragtes, er blevet reist en Proces imod Indenrigsministeren — thi kun denne Side af Sagen vedkommer mig; det private Forhold imellem X og Y er mig ligegyldigt og uvedkommende —, en Proces, hvorved det er blevet tvivlsomt, om der virkelig til Sidst foreligger en saadan Sikkerhed i de 20,000 L. som den, man troede, der var tilstede, da dette Depositum blev stillet. Hvorledes denne Proces er bleven mulig, skal jeg ikke i det Enkelte gaae ind paa; det er for mig indlysende, at den kun er bleven det ved en Uklarhed, en Mangel paa Nøiagtighed og Bestemthed i Expeditionen. Dette skal jeg imidlertid, som sagt, ikke gaae ind paa; men Resultatet, Kjendsgjerningen, er vis, at der ikke længere er en uomtvistelig, reen og klar Sikkerhed forhaanden. Nu kan det gjerne være, at Regjeringen allerede, saaledes som Ordene staae i Udkastet,